

Stseen I. Kálmáni operetist „Silva.“ Pildil Staszy (S. Soõäär) ja Edwin (P. Mägi).

Silva

laulis jälle

Neljapäeva õhtul esietendus „Estonias“ Kálmáni operett „Silva“, mis oma muusikalise kerge elegantsi kui ka isesuguse lõunamaise sooja igatsuslikkuse tõttu on püsinud juba aastakümneid Euroopa lavade operetirepertuaaris. Saksa okupatsiooni surve all ei olnud meil võimalik kordagi kuulda Kálmáni kütkestavaid helisid. Seda suurem oli rõõm neid nüüd jälle tervitada.

„Silva“ on kerges operetistiilis jutustatud lugu kaunist varietee-primadonnast, kes juhtub armuma noorde vürsti. Kuna aga tegevus areneb klassidega kodanlikus ühiskonnas, kus mitte inimese südamehääli, vaid seisulikud eelarvamused on maksvad, siis satub armunute üksteise omakeelamise teel igasuguseid kirjusid kimbatusi.

Opereti süzeelises arengus on puudusi nagu neid on operettides ikka. Näiteks esimese ja teise vaatus ülekujutatuse kõrval kipub kolmas vaatus ära langema. Kuna aga operetis on ju libreto eeskätt ettekäändeks heatujulisele ja sädelevale muusikale, siis me ei otsigi siit väga ju mingisugust draamatilist loogikat ning psühholoogiat.

Ja peame tunnistama, et arvestades seda laastatud olukorda, millesse eriti meie operett jäi pärast okupatsiooniga, on lavastajal Agu Lüüdikul ühes näite-

vaid kviteeris nähtut ja kuulud rikkaliku aplausiga ning läkitas lavale lillekõrve.

Silva osas nägi seekord Tallinna publik üle pikema aja jälle meie armast Olga Lundit. Tema esinemises oli sümpaatsel määral loomulikkust hoogsust ja temperamenti, oli kauneid nõansse ta kurbuses ja õnnes. Ta oskas just psühholoogiliselt hingestada antud opereti-osa ja nõnda jättis jälleägemine temaga rõõmustava mulje. Tema laulule aga mõjus orkester paiguti kahjuks liiga katvalt.

Olga Lundile partneriks noore vürstivõsu osas oli Paul Mägi, kes debüteeris läinud aastal „Estonia“ laval „Krahv Luxemburgis“ esimese armastajana. Mägil on päris hea lavaline kuu ja südantvõitv olek. Temas on veel vähe teatri rutiini, aga seda enam loomulikkust värskust. See värskus nõuaks aga enam mängulist ilmetust ja jumestust, mida temalt tulevikus loota tahame.

Noore krahvinna Staszy osas nägime esmakordselt „Estonia“ operetis Sophie Soõäär. Tema esinemises oli veel kätetõõnitud poosi ja kramplikkust, mille suuremad lavalised kogemused loodetavasti hajutavad; Temas on aga kindlasti materjali, mida annab ja maksab lavaliselt vormida.

Opereti peamiseks koomika-kandjaks olid muidugi vana vürstlik abielupaar Agu Lüüdiku ja Lully Virkhausi teostuses, kes oma ülesande lahendasid küllalt lõbustaval määral karikeerides. Opereti heale tujule aitas suuresti kaasa ka noor Endel Pärn Bonina. Temal on head lavalist liikuvust, tema esinemises on seda spontaansust ja mahlakust, mida operetis on tarvis. Läinud aasta esinemistega võrreldes on ta praegu ennast palju enam lahti mänginud.

Peale ülalmainitud juhtivate osade on „Silvas“ muidugi arvukas kogu veel kõrvalosalisi, kes kahjuks mitte alati ei andnud oma mängule küllalt ilmet. Meie lava kõrvalosalised vist liiga sageli arvavad, et ah, kes minu pisiosa ka tähele paneb, ükskõik kuidas ma selle teen. Tegelikult polegi laval nii väikest osa, millest midagi teha ei saa. Just siinsamas operetis on hea näide, kuidas pisiosa kandja oma mängulise osavusega mõjub nii tugevasti, et ei saa temalt tähelepanu lahti. See on Theo Puk's vana notarina. Mida hea näitleja palja oma olekuga laval teha

